

Φαβρού καταβιβρωσκομένη υπό δεινῆς ταραχῆς καὶ ἀμηχανίας.

Καὶ ἐξεληούσα ἐπανήλθε παρευθὺς ὠχροτάτη καὶ εἶπε πρὸς τὴν Λουίζαν:

— Ἡ κυρὰ Ζαλίνη εὐγγῆκε ἄνωρις καὶ ἀκόμα δὲν ἐγύρισε. Κανείς δὲν εἶδε τὴν Μαρκέλλαν... Λουίζα, ἔχεις κακὴ ψυχὴ. — τὸ εἶπεν ἡ μικρὴ ὁ Θεὸς θὰ σε κολάσῃ!

— "Αχ! μητέρα! ἀνεφώνησεν ἡ νεᾶνις δακρυροοῦσα, δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ κάμω κακόν.

Ἠλπίζα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ, σ' ὀρκίζομαι.

Τὸ μεσονύκτιον ἡ κυρία Φαβρού ἦτο ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐξετάζουσα τὰς διερχομένας σκιάς ὅσον μακρὰν ἤδυναντο οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νὰ διεισδύσωσιν εἰς τὸ σκότος. Ἡ Λουίζα ἀπαυδήσασα ἐκ τῶν κλαυθμῶν, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τοῦ γραφείου. Ἡ κυρία Φαβρού καταπεπονημένη εἰσῆλθε τέλος, ἀρῆκε δὲ τὴν θύραν ἡμιάνοικτον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἵνα ἡ μικρὰ δυνηθῆ νὰ εἰσέλθῃ ὠθούσα ἀπλῶς καὶ μόνον τὴν θύραν. Διευκτέρευσε δὲ καθιστῆ, καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἀφυπνιζομένη...

Ἄλλὰ μάτην! ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐπανήλθε.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ

Δ' — ΒΛΑΒΑΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ
ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐξακολούθησωμεν τὰς βλάβας, ἃς ἐπιφέρει τὸ οἶνόπνευμα, ἀναλόγως τῆς ἐνδότερον εἰς τὸν ὀργανισμόν εἰσδύσεως αὐτοῦ.

Τὸ οἶνόπνευμα, ἀπορροφηθὲν διὰ τῶν φλεβιδίων τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, πρὶν εἶτι χυθῆ καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ὀργανισμοῦ, διέρχεται ἀναγκαίως κατὰ πρῶτον διὰ τοῦ ἥπατος, τοῦ ἐπιστήμου αὐτοῦ ὄργανου τοῦ κειμένου πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ στομάχου, ὅπερ, ὑφιστάμενον τὰς βλαβεράς συνεπειάς τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας τοῦ οἶνοπνεύματος, καθίσταται πηγὴ ὀλόκληρης παθῆσεων λίαν συχνάκις ἐπισπυδουσῶν τὸ τέλος τῶν οἶνοποτῶν.

Τὸ ἥπαρ ἐρεθιζόμενον φλεγμαίνει, ἐξογκοῦται κατὰ πρῶτον, καὶ ἐπειτα ῥυσοῦται καὶ σκληρύνεται συστέλλομενον καὶ σμικρυνόμενον· τοῦθ' ὅπερ τότε οἱ ἱατροὶ καλοῦσι *κίρρωτικὸν ἥπαρ*.

Ἐνεκα τῆς συσπάσεως ταύτης, ἡ χολή, ἥτις παράγεται, ὡς γνωστόν, εἰς τὸ ἥπαρ καὶ ἐκεῖθεν ἐκκρίνεται εἰς τὰ ἔντερα διὰ τῶν χοληφόρων σωληναρίων, δὲν δύναται νὰ ἐκκριθῆ, διότι τὰ χοληφόρα αὐτὰ σωληνάρια, ἔνεκα τῆς σμικρύνσεως καὶ συστολῆς τοῦ ἥπατος πιέζονται, σμικρύνονται

καὶ ἀποφράσσονται. Ἐπομένως ἡ χολή, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐκρευθῆ εἰς τὰ ἔντερα, μένει εἰς τὸ ἥπαρ στάσιμος κατὰ πρῶτον, καὶ εἶτα ἐπὶ τέλους ἀπορροφᾶται εἰς τὸ αἷμα, διότι ἡ χολή αὕτη ἀδιακόπως παραγομένη εἰς τὸ ἥπαρ συσσωρεύεται καὶ πλημμυρεῖ ἐκεῖ, καὶ ἔχει ἐπομένως ἀνάγκην νὰ ἐκρευθῆ.

Εἰσδύει λοιπὸν ἐκ τοῦ ἥπατος ἡ χολή εἰς τὸ αἷμα καὶ διὰ τοῦ αἵματος φέρεται καὶ εἰσδύει εἰς τοὺς διαφόρους τοῦ σώματος ἡμῶν ἰστούς, τοὺς ὁποίους χρωματίζει μὲ τὸ χρῶμα αὐτῆς τὸ κιτρινοπράσινον. Οὕτω τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ γίνεται κιτρινοπράσινον, ἐπίσης τὸ δέρμα, τὸ πρόσωπον, τὰ οὖρα, ὁ ἰδρῶς κλπ. ὅτε λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πάσχει *ἰκτερον*, ἢ κοινότερον *κίρρωσιν*.

Ἡ πάθησις ὅμως αὕτη τοῦ ἰκτέρου δὲν ἔχει τόσην σπουδαιότητα εἰς τὴν ζωὴν, ὅσον ἄλλη τις ὀλεθρία πάθησις προσερχομένη ἐπίσης ἐκ τῆς κίρρωσεως, τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης, τοῦ ἥπατος, καὶ ἥτις εἶνε ὁ *ὑδρωψὸς τῆς κοιλίας*.

Δὲν σκοπῶ νὰ διδάξω ἐναυθα παθολογίαν· ἐπομένως δὲν θέλω εἰσέλθει εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐξηγήσεως καὶ περιγραφῆς τοῦ ὑδρωψοῦ. Ἐν τούτοις θέλω εἶπει ὀλίγας λέξεις, ὅπως ἀπλῶς μόνον ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης τὸν μηχανισμόν τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ ὑδρωψοῦ.

Διὰ τοῦ ἥπατος διέρχονται καὶ διακλαδοῦνται ἐκεῖ πολλὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα τῆς κοιλίας, πρὶν ὑπάγωσι νὰ χυθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν. Λοιπόν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, τὸ ἥπαρ ἐκ τῆς ἐρεθιστικῆς ἐπινεργείας τοῦ οἶνοπνεύματος συστέλλεται καὶ σμικρύνεται· τὰ δὲ δι' αὐτοῦ διερχόμενα αἰμοφόρα ἀγγεῖα πάσχουσι συνεπῶς ὅ,τι καὶ οἱ ἀνωτέρω χοληφόροι σωληνίσκοι, ἥτοι συμπίεζονται καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀποφράσσονται. Τὸ αἷμα δὲ τότε τὸ προσερχόμενον ἐκ τῆς κοιλίας εὐρίσκει τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐν τῷ ἥπατι ἀποπεφραγμένην κατὰ μέγα μέρος, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται ἅπαν νὰ διέλθῃ διὰ τῶν ἐστενωμένων ἀγγείων τοῦ ἥπατος καὶ πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει εἰς τὰ κάτωθεν τοῦ ἥπατος ἀγγεῖα τῆς κοιλίας. Οὕτω δὲ διαρκῶς ὑπάρχει ὑπεραιμία ἐν πᾶσι περίπτου τοῖς ὀργάνοις ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ἐκ τούτου δὲ καὶ αἱ ὀχληραὶ καὶ δυσθεράπευτοι αἰμορροΐδες τῶν οἶνοποτῶν καὶ αἱ ἐπικίνδυναι πολλάκις αἰμορραγίαι ἀπὸ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων.

Ἄλλὰ τὸ αἷμα ὀλίγον κατ' ὀλίγον λιμνάζον καὶ πλημμυροῦν περισσότερον ἐν τῇ κοιλίᾳ, πιέζει ἰσχυρῶς τὰ τοιχώματα τῶν ἀγγείων, διατείνει καὶ λεπτύνει αὐτὰ ἐκ τῆς διατάσεως, καὶ τέλος διεξέρχεται διηθούμενον διὰ τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀγγείων, καὶ χύνεται εἰς τὸ κοῖλον τῆς κοιλίας, ὡς ὀρρὸς ὑδατώδης, ἔνθα συναζόμενον βαθμηδὸν ἐξογκώνει τὴν κοιλίαν καὶ δίδει εἰς τὸν πάσχοντα ὄψιν *ἐγκοῦ γυναικός*.

Ὁ οἰνοπότης οὗτος τότε ἔχει τὸν ὑδρωπιά, ἐναντίον τοῦ ὁποίου δυστυχῶς ἡ ἰατρικὴ δὲν δύ-
ται νὰ ἐνεργήσῃ αποτελεσματικῶς καὶ νὰ θερα-
πεύσῃ αὐτὸν τελείως· διότι ὁ ἰατρὸς ἀτυχῶς δὲν
εἶνε καὶ δημιουργός, ἱκανός ν' ἀναπλάσῃ καὶ
ἀναδημιουργήσῃ τὸ καταστραφέν ἤδη ἦπαρ!...
Διὰ τοῦτο λοιπὸν οἱ πλείστοι τῶν οἰνοποτῶν
ἀποθνήσκουσι προῶρως ἐκ τοῦ ὑδρωπός, ὅπως
πληρωθῆ τὸ ῥήθην,—δὲν ἐνθυμούμεθα ὑπὸ τίνος,
—ὁ πολὺν οἶνον πίνων διὰ τοῦ ὕδατος ἀπο-
λεσθῆσεται!

Εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ θερμὰ κλίματα τὸ
οἰνόπνευμα, ἐκτὸς τῶν ἄνωθι περιγραφέντων ἐπὶ
τοῦ ἥπατος, ἐπιφέρει ἢ καὶ ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνά-
πτυξιν καὶ διαφόρων ἄλλων ἥπατικῶν νοσημάτων
συνήθως θανατηφόρων, ὡς καὶ τὸν βαρὺν ἰκτερόδη
καλούμενον πυρετόν.

Ἦδη προχωρήσωμεν ἔτι περαιτέρω ἐπὶ τῶν
βλαβῶν τοῦ ὄργανισμοῦ.

Ἐκ τοῦ ἥπατος τὸ οἰνόπνευμα χύνεται εἰς τὴν
γενικὴν τοῦ σώματος κυκλοφορίαν, διὰ μέσου τῆς
ὁποίας φέρεται εἰς ἐπαφὴν μετ' ἀπάντων τῶν
ιστῶν καὶ μορίων τοῦ ὄργανισμοῦ ἡμῶν, οὗς δια-
θρέχει καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξασκεῖ τὴν αὐτὴν
ἐρεθιστικὴν ἐνέργειαν.

Εἶπομεν ἤδη ἀνωτέρω πού, ὅτι μεγάλα ποσὰ
ὄψωσθήποτε οἰνοπνεύματος λαμβανόμενα συχνά-
κις ἐπιβραδύνουσι τὴν κυκλοφορίαν, ἐξ οὗ τὸ μὲν
αἷμα λιμνάζει καὶ μένει στάσιμον κατὰ μέγα
μέρος εἰς τὰ διάφορα ὄργανα τοῦ σώματος, ἢ δ'
ἐν τῷ σώματι κινήσις τῆς θρέψεως χαλαροῦται
καὶ ἐπιβραδύνεται.

Ἐνεκα δὲ τούτων, τὸ μὲν ἡ γενικὴ θρέψις ἐπη-
ραάζεται βαθέως καὶ ἅπαντες οἱ ἴστοι δυστρο-
φοῦσι καὶ καχεκτοῦσι, τὸ δὲ τὸ αἷμα λιμνάζει εἰς
τὰ διάφορα ὄργανα συνιστῶν ἐν αὐτοῖς χρονίως
ὑπεραιμίας καὶ ὑποστάσεις καὶ ἐκ τούτων παθή-
σεις ἐπιβαρυνόμενας καὶ διὰ τῆς παραμικρᾶς
ἐξωτερικῆς αἰτίας. Ἐκ τούτων δὲ οἱ οἰνοπόται,
οἱ ἐν τοιαύτῃ καχεξίᾳ, εὐκόλως λίαν καὶ δι' ἐλα-
φρᾶς ψύξεως παθαίνουσι πλευριτίδας, βρογχίτι-
δας, πνευμονίας, νεφρίτιδας, κλπ. αἰτινες ἅπασαι
περίπου, ὡς ἐννοεῖται, λαμβάνουσι βαρὺν χαρα-
κτῆρα καὶ ὀλέθριον.

Ἐν τοῖς πνεύμοσι λοιπὸν τὸ οἰνόπνευμα ἐν
ἀρχῇ, ἐρχόμενον ν' ἀπεκρίθη τῷ σώματι, ἐρε-
θίζει κατὰ τόπον τὸν πνευμονικὸν ἴστον καὶ τοὺς
βρόγχους καὶ προκαλεῖ ὑπεραιμίαν, ἣτις κατὰ
πρῶτον παροδικῶς καταλήγει ἐπὶ τέλους νὰ
μείνῃ διαρκῆς, φέρουσα τὸν χρόνιον βρογχικὸν
κατάρρου καὶ τὰ διάφορα χρόνια πνευμονικὰ νο-
σήματα τῶν οἰνοποτῶν.

Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς νεφροὺς,
ἀφ' ὧν ἀπεκρίνεται ἐπίσης τὸ οἰνόπνευμα καὶ
τοπικῶς ἐρεθίζει· ἔτι δὲ καὶ εἰς ἅπαν τὸ κυκλοφο-

ρικὸν σύστημα, ἥτοι τὴν καρδίαν καὶ τὰ αἰμοφό-
ρα ἀγγεῖα, ἔνθα τὸ οἰνόπνευμα ἐγκυκλοφοροῦμε-
νον ἐνεργεῖ ἀπ' εὐθείας ἐρεθίζον καὶ προκαλοῦν
διάφορα ἐπίσημα καρδιακὰ νοσήματα, ἢ τῶν αἰ-
μοφόρων ἀγγείων, οἷον χρονίως φλεγμονὰς καὶ
ἐκφυλίσεις αὐτῶν.

Τὰς ἐπισημοτέρας βλάβας καὶ ἀλλοιώσεις τὸ
οἰνόπνευμα ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήμα-
τος καὶ εἰς πάσας τὰς λειτουργίας τοῦ σώματος
ἡμῶν, ὅσαι στενότερον ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἐπιρ-
ροῆς τοῦ νευρικοῦ αὐτοῦ συστήματος.

Πρῶτον σχεδὸν πάντων ἡ λειτουργία τῶν μυῶν
προσβάλλεται. Ἡ μυϊκὴ δύναμις τῶν οἰνοποτῶν
ἐξασθενεῖ ὀσημέραι, ἀρχομένη ἐκ τῶν ἀκρων,
καὶ ἐξ αὐτῶν προσδεύουσα καταλαμβάνει ὀλοκλη-
ρον τὸ σῶμα. Οὕτω κατ' ἀρχὰς οἱ οἰνοπόται τρέ-
μουσι τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ τὴν κεφαλὴν·
μετ' ὀλίγον δὲ παρατηροῦσιν, ὅτι δὲν δύνανται νὰ
σφιγξῶσι τὴν χεῖρα αὐτῶν ἰσχυρῶς καὶ μετὰ
δυνάμει ὡς πρότερον· ἡ ἀδυναμία δὲ αὕτη προ-
χωρεῖ βαθμηδὸν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε πολ-
λάκις διαφεύγουσι τῶν χειρῶν αὐτῶν τὰ συλλαμ-
βανόμενα ἀντικείμενα.

Ἡ μυϊκὴ αὕτη ἐξασθηνεῖς τῶν ποδῶν ἰδίως
εἶνε λίαν ὀχληρὰ καὶ λυπηρὰ εἰς τοὺς οἰνοπότας,
οἵτινες κατ' ἀρχὰς αἰσθάνονται μυρμηκιάσεις
διαρκῶς εἰς τοὺς πόδας καὶ μετ' ὀλίγον τρέμουσιν,
ὅτε καὶ ἡ βᾶσις αὐτῶν καθίσταται δυσχερῆς,
ἀμπίβολος καὶ σφαλερὰ. Ἡ ἀδυναμία δὲ αὕτη καὶ
ἄρσεις τῶν μυῶν προχωρεῖ ἐνίοτε καὶ μέχρις
ἀληθοῦς μυϊκῆς παραλύσεως ἀναγκάζουσης τοὺς
ταλαιπώρους παθόντας νὰ φυλάττωσι τὴν κλίνην
μέχρι τοῦ τέλους τοῦ βίου των, ὅπερ ἄλλως τε
δὲν βραδύνει νὰ ἐπέλθῃ.

Παράλληλως τῶν ἀνωτέρω παθήσεων ἐπέρχον-
ται καὶ αἱ βλάβαι τῶν διαφόρων αἰσθητηρίων ὄρ-
γάνων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν δύο σπουδαιότερων,
ἥτοι τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς.

Ἡ ὄρασις ὀσημέραι ἐξασθενεῖ καὶ ἀμβλύνεται·
ὁ οἰνοπότης ἐν ἀρχῇ νομίζει, ὅτι ἐκτείνεται πρὸς
τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ διαρκῶς λεπτὴ ομίχλη,
καὶ βλέπει συγκεχυμένως, ἐνῶ ἀπὸ καιροῦ εἰς
καιρὸν ἡ ὄρασις ἐπισκοτίζεται ἰσχυρῶς συνοδευο-
μένη μετὰ ζάλης καὶ σκοτοδίνης. Ἡ ὄρασις ἐνίο-
τε ἀποβάλλεται κατ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τῶν οἰνοπο-
τῶν· τὸ οἰνόπνευμα δὲ καὶ ὁ καπνός (νικοτιανή)
κατὰ τὰς στατιστικὰς τῶν ἐπισημοτέρων ἐπιστη-
μόνων εἶνε τὰ σπουδαιότερα αἰτία τῆς προῶρου
ἐξασθενήσεως τῆς ὁράσεως καὶ τῆς βραδύτερον
ἐντελοῦς καταστροφῆς καὶ ἀπωλείας αὐτῆς.

Ἡ ἀκοὴ ἐπίσης ἐξασθενεῖ βαθμιαίως πρὸς με-
γάλην ἀπελπισίαν τοῦ τε κάμνοντος, τοῦ ταλαι-
πωρομένου ὑπὸ διαρκῶν καὶ ἄγαν ὀχληρῶν κατὰ
τὰ ὅσα βόμβων, καὶ τοῦ θεραπεύοντος ἰατροῦ.

Ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ ὁ ὄργανισμὸς τοῦ οἰνοπό-

του καταπίπτει κατ' ὀλίγον, ἀπισχναίνει οἰκτρῶς, οἱ μῦς αὐτοῦ ἀποβαίνουν χαλαροὶ καὶ ἄστονοι, τὸ δέρμα ξηρὸν καὶ ρυπαρὸς κιτρινωτόν, ἐν ᾧ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου καὶ ἡ φυσιογνωμίᾳ ἔχουσιν, ἐξωγραφισμένην ζωηρῶς τὴν ἠθικὴν, πνευματικὴν καὶ σωματικὴν οἰκτρὰν κατάπτωσιν.

ΙΩ. ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Παλαιὰ πράγματα. — Τὰ δύο Φάληρα. — Τέχνη καὶ φύσις. — Ἄμμος καὶ βράχοι. — Ὁμαλὰ καὶ ἀνώμαλα. — Ἱστορικὰ ἀποδείξεις. — Ἀλιεῖα σπάρου καθουράκια καὶ γαρίδες. — Ἀλιευτικαὶ μέθοδοι. — Αἱ κοκέτται. — Αἱ ἐπὶ τῶν βράχων συναντήσεις. — Πῶς γίνεται ἐν ποίημα. — Ἐπίδρασις τοῦ θαλασίου ἀλάτος ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. — Αἱ δύσει. — Ἐπίλογος περὶ πίστεως καὶ ἀλατίσματος.

Ὀλίγα πράγματα παλαιὰ μοι ἀρέσκουσιν, ἀλλ' ἐκ τῶν ὀλίγων αὐτῶν πάλιν τρία κατ' ἐξοχὴν ἀγαπῶ: τὸν παλαιὸν οἶνον, τὴν παλαιὰν φιλίαν καὶ τὸ παλαιὸν . . . Φάληρον. Διὰ τοῦτο ἐνῶς οἱ ἄλλοι ἀποτείουσι νῦν ἐπιταφίους καὶ ἐλεγεία πρὸς τὸ ἀντίζηλον αὐτοῦ τὸ Νέον ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θερinh ἀκμῆς του, ἐγὼ προσφώνω λόγους ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὴν φιλιάντην ἀκτὴν τοῦ Παλαιοῦ, ἥτις θ' ἀπομείνη καὶ πάλιν ἔρημος καὶ πενήμη, μαστιγούμενη ὡς δούλη ὑπὸ τοῦ ὀργίλου κύματος καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ μέχρι τῆς νέας καλοκαιρίας τοῦ 1885.

Ἄκτῃ ἀμμόδης ὡς ἡ τοῦ Νέου Φαλήρου εἶνε δι' ἐμὲ σχολαστικὴ ὡς πρωτοβάθμιος δημοδιδασκάλισσα· παραλία ἄνευ βράχων εἶνε κόρη χωρὶς πείσματα — καὶ ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὰ πείσματα.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶνε γραμμὴ εὐθεῖα — καὶ ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὰς εὐθείας γραμμάς, διὰ τοῦτο καὶ οὐδέποτε γράφω εἰς χαρακωμένον χαρτί.

Τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἀπ' ἐναντίας εἶνε ἀνώμαλον — καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλα τὰ ἀνώμαλα . . . ἐκτὸς τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων.

Τὸ Νέον Φάληρον εἶνε τεχνητόν, πλαστὸν, ἐψιμυθιωμένον.

Τὸ ἐνθυμῆσθε πῶς ἦτο πρό τινων ἐτῶν; Παράλιος Σαχάρα. Κρημνίσατε καὶ τότε τὰ μέγαρά του, κόψατε τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου· θὰ μείνη καὶ πάλιν Σαχάρα. Ἀφαιρέσατε πᾶν ἔχθος κατοικίας καὶ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸ Παλαιὸν καὶ θὰ μείνη εὐμορφότερον ἀπ' ὅσον εἶνε.

Ἀγαπῶ τὴν φύσιν ἐν τῇ τέχνῃ· ἀλλὰ δὲν ἀγαπῶ τὴν τέχνην ἐν τῇ φύσει. Προτιμῶ ἕνα κλῶνα θύμου ἀληθῆ παρά ἐν ῥόδον ἐκ κηροῦ, ἔστω θαυμασίως πεπλασμένον, καὶ προτιμῶ τὴν ἡλιοκατ' ὄψιν χωρὶς ἢ τὴν ἐψιμυθιωμένην μορφήν βασιλίσσης.

Ἄλλὰ καὶ ἀνκαταλίπω τὰς καλαισθητικὰς ταύτας ἰδέας, αἵτινες δυνατὸν νὰ μὴ εἶνε ἀλάνθαστοι ὡς ἐντελῶς προσωπικαί, καὶ προσφύγω εἰς τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις τὰς ἀσφαλεστάτας πασῶν, ἀνευρίσκω ἐκ παραδόσεως ὅτι ἀπ' ἧς ὁ κάτοικος τῆς κλεινῆς ταύτης πόλεως ἠσθάνθη τὸ πρῶτον τὴν ἀνάγκην νὰ λούσῃ τὴν ἐκ τοῦ θερinoῦ ἡλίου πεπυρακτωμένην κεφαλὴν καὶ τὸ πεπονημένον καὶ καθίδρον σῶμά του, ἄνευ δισταγμοῦ περὶ τοῦ αἰγιαλοῦ ὃν ἄφειλε νὰ ἐκλέξῃ πρὸς τοῦτο, ἔθεσε μίαν σινδόνα ὑπὸ τὴν μασχάλην καὶ ἕνα τρόφιμον τῆς Πλάκας ὑπὸ τὰ σκέλη . . . καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἄγουσαν.

Καὶ ἐγὼ λοιπὸν πιστὸς τηρητῆς τῶν πατρίων ἐθίμων καὶ ἀποφεύγων κατὰ τὸ δυνατὸν πᾶν ξενικὸν καὶ ὀθνεῖον, ἐνῶ σεῖς ἐλούεσθε εἰς τὰ κατάθολα νερά τοῦ Νέου Φαλήρου μωλωπιζόμενοι τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ ἔπειτα ἐγυρίζετε ἄνω καὶ κάτω κατὰ τάξιν ἀνά τὴν πλατεῖαν μέσφ τῶν γραφικωτάτων βεβαίως πραπεζῶν καὶ καθεκλῶν τοῦ καφενεῖου, — διότι δὲν εἴχετε τί ἄλλο νὰ κάμετε ἕως ν' ἀρχίσῃ τὸ θέατρον — ἐγὼ ἐπήγαινα εἰς τὸ καλὸν μου Παλαιόν, ἐκολύμβων εἰς τὰ σαπφείρινα νερά του, τὰ ὅποια ἔχουν καὶ τὸ προνόμιον νὰ διατηροῦν εὐαγγελικὴν καλοσύνην εἰς τὴν πνοὴν οἰουδήποτε ἀνέμου, καὶ ὅταν ἐξηρχόμην τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν γλυκυτάτην ἐκείνην μετὰ τὸ λουτρόν κωθρότητας, εἶχον ποῦ νὰ περάσω τὴν ὥραν μου, ἀλιεύων ἢ λεμβοδορῶν ἢ πλανώμενος συνήθως ἀνά τὴν παραλίαν.

Καὶ ἡ παραλία αὕτη δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν ἀτελείωτον ἐκείνον τάπητα ἄμμου, ὡς ἡ τοῦ Νέου, ἐν ἧ ὁ περιδιαβάων σύρει τοὺς πόδας πεπονημένους ὡς πᾶσχων ἐκ ποδάγρας — ὄχι· ἐδῶ ἀκρωτήρια οὐξυρρυγγα προέχουσι, καὶ ὀλισθηροὶ σκόπελοι ἀνορθοῦνται, καὶ παικιλόσχημοι ὑφαλοὶ ὑπολανθάνουσι, καὶ μικροσκοπικοὶ κολπίσκοι τείνουσι τὴν ἀγκάλην εἰς τὸ κύμα, καὶ διαδέχονται τὸ ἐν τὸ ἄλλο ἐν ἀπαραμίλλῳ χάριτι ἀντιθέσεως καὶ ποικιλίας.

Ἐν γένει ἀγαπῶ τὴν δι' ἀγκίστρον ἀλιεῖαν. Ἡ συγκίνησις ἐκείνη, ἣν αἰσθάνομαι ἰδίως ὅταν ἀναστῶ σπάρου συλληφθέντα καὶ ὀρητικῶς τινασόμενον, εἶνε ἐκ τῶν γλυκυτέρων μου συγκινήσεων, καὶ τὸ συναίσθημα τοῦτο ἔδοκίμασα πολλάκις ἐν τῷ φαληρικῷ αἰγιαλῷ.

Ἄλλ' ἔμαθον προσέτι κατὰ τὸ θέρος αὐτὸ καὶ δύο νέα εἶδη ἀλιεῖας ἀπλούστατα καὶ λίαν τερπνά.

Τὸ πρῶτον εἶνε ἡ ἀλιεῖα τῶν μικρῶν καρκίνων. Τὰ καυμένα τὰ καθουράκια! τρέχουν τόσον νόστιμα μετὰ τὸ πλάγι ὅταν ἀνασηκώσῃ κανεὶς τὴν πέτραν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καθήνται κρυμμένα. Ἐχουν καὶ τόσην πονηρίαν διὰ νὰ κρυφθοῦν μέσφ εἰς τὴν ἄμμον, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἀνασκαλεύοντα